

Πρώτα ο Πολίτης

ANNA ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΡΕΑ

APANAGIOTAREA@E-TYPOS.COM

Οι δημόσιοι υπάλληλοι έχουν ευθύνη

ΕΙΝΑΙ, νομίζω, σημεία των καιρών ότι για τους 12.500 δημοσίους υπαλλήλους, οι οποίοι τίθενται στην κινητικότητα, χύνεται καθημερινά πολύ μελάνι και λέγονται εκατομμύρια λέξεις, ενώ για τις μικρές οικογενειακές επιχειρήσεις που έκλεισαν, αφήνοντας εκατοντάδες χιλιάδες ανέργους δεν γίνεται συζήτηση. Μιλάμε γενικά «για ανέργους». Είναι, επίσης, άξιο μελέτης το γεγονός ότι η κοινωνία βρίσκεται σε αναστάτωση από τις συνεχείς απεργιακές κινητοποιήσεις του Δημοσίου, επειδή ένα ελάχιστο ποσοστό υπαλλήλων του -από τους 600.000 που υπηρετούν- τίθεται σε κινητικότητα, ενώ για τις 800.000 ιδιωτικούς υπαλλήλους που έχασαν την εργασία τους, καμιά κινητικοποίηση δεν γίνεται.

ΑΠΛΑ ΜΙΛΑΜΕ για «ανέργους». Λες και οι αυτοαπασχολούμενοι ή οι υπάλληλοι στον ιδιωτικό τομέα προσφέρουν δεύτερης κατηγορίας υπηρεσίες σε σύγκριση με εκείνες των υπηρετούντων στο Δημόσιο. Ακόμη, είναι χαρακτηριστικό ότι βλέπουμε

να τίθενται σε διαθεσιμότητα π.χ. από το υπουργείο Πολιτισμού και Αθλητισμού ένας ασυρματιστής -είναι βέβαιο ότι το υπουργείο δεν διαθέτει βαπόρι-, ένας χειριστής αρδευτικών μηχανημάτων -το υπουργείο κάνει ανασκαφές και όχι εκσκαφές-, ένας φυσικοθεραπευτής -δεν νομίζω ότι ο Π. Παναγιωτόπουλος θα κατέφευγε στις υπηρεσίες του- και μερικοί ακόμη που παρουσιάζουν ως προσόν τους το απολυτήριο γυμνασίου ή και κάποια ειδικευση σύντομης εκπαίδευσης σε ιδιωτικές σχολές. Το ότι μπορούν να αλλάξουν ειδικότητα και να προσφέρουν σύμφωνα με τα προσόντα τους, ώστε να μη μένουν χωρίς δουλειά, δεν τους ενδιαφέρει. Θέλουν να συνεχίσουν στην υπηρεσία που είναι σήμερα, στο ίδιο αντικείμενο, άσχετο αν υπάρχουν άλλοι που πληρούν, με το παραπάνω, τα προσόντα που απαιτούνται.

ΔΙΑΒΑΖΩ αυτές τις μέρες το βιβλίο της Ιωάννας Τσιβάκου «Το γραφειοκρατικό σκότος: Ο χρόνος του νόμου» -από τις

εκδόσεις Σιδέρη- και σκέφτομαι να το στείλω δώρο στον υπουργό Κυριάκο Μητσοτάκη, ώστε να έχει και τη θεωρητική τεκμηρίωση του αγώνα που δίνει για να αποδώσει η κρατική μηχανή, που τα γρανάζια της έχουν «μασήσει» κάθε προσπάθεια για την ανασυγκρότησή της, ενώ όφειλαν οι ίδιοι οι δημόσιοι υπάλληλοι να την επιδιώκουν με κάθε μέσο.

ΑΝ ΦΤΑΣΑΜΕ ως εδώ με ένα δημόσιο τομέα Γκιούλιβερ, είναι γιατί, όπως γράφει η κ. Τσιβάκου, «ο υπάλληλος της ελληνικής δημόσιας διοίκησης ουδέποτε προσχώρησε ολοκληρωτικά στον ρόλο του, αλλά προσποιήθηκε την προσχώρησή του, αλλοιώνοντάς τον, οπότε του το επέτρεπε η τυπική εμφάνιση, που ενεδύθη... αλλά αν δεν συμμετάσχουν οι ίδιοι οι δημόσιοι υπάλληλοι στην αναδιοργάνωση της κρατικής γραφειοκρατίας, εμπλουτίζοντας τις πολιτικές εκσυγχρονισμού με τις δικές τους ιδέες και εμπειρίες, τότε το οποιοδήποτε σχετικό εγχείρημα είναι καταδικασμένο να αποτύχει». Είναι καιρός να αφήσουμε στο πλάι τις στρεβλώσεις του κομματικού και στείρου συνδικαλισμού και να ανασυγκροτηθεί η δημόσια διοίκηση, ώστε να αντιμετωπίσει τις προκλήσεις του μέλλοντος. Με αυτή τη δημόσια διοίκηση δεν πάει πουθενά η Ελλάδα.